

בס"ד. שיחת ליל שישוי, ה' תשרי, ה'תשמ"ט.

בלתי מוגה

א. כאן הזמן והמקום לנצל את ההזדמנות, ולאשר ברכים את קבלת הפדיונות והמכתבים שנשלחו לכאן ע"מ לקוראם על הציון של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ומכיון שישנם התמהים מדוע לא קיבלו מענה כו', ובפרט שישנם כאלו ששלחו עוד בתחילת ימי הסליחות, ולכן מודיעים, שמפני הריבוי אי-אפשר בשום אופן לענות לכאו"א בפרטיות, אבל ישנה ה"חזקה" ד"כל ישראל בחזקת כשרות"¹ (ובפרט שמדובר אודות מכתבים בקשר לר"ה, ושצריך להניחם על הציון, הרי ודאי שיש "חזקה") שמילאו את הבקשה כו' והביאו את המכתבים והפדיונות ל"אוהל" דנשיא דורנו.

וכמו"כ ישנה ה"חזקה" של המוסד הממשלתי (בית הדואר) — שיש לו את התוקף ד"דינא דמלכותא דינא"² — שממלא את תפקידו להביא את המכתבים כו'.

ומכיון שדובר ע"ז כבר למע' מג' פעמים, "בתלת זימני הוי חזקה"³, הרי הדבר ברור, עד שאין צורך לחזור ולהזכיר זאת עוה"פ, ומה שמזכירים זאת עוה"פ, כי כך מצינו בהנהגת משה רבינו שאמר להקב"ה עשיתי שליחותך, למרות שוודאי שהקב"ה יודע כל מה שנעשה, ועאכו"כ מה שעשה משה עבדו, שהרי "שכינה מדברת מתוך גרונו"⁴, ובפרט כשעושה שליחותו של הקב"ה, ואעפ"כ (מאיזו סיבה שתהי') אמר משה להקב"ה עשיתי שליחותך —

ו"בא הכתוב ללמדך דרך ארץ, שלא אמר הואיל ויודע מי ששלחני, איני צריך להשיב"⁵, שכל מי שיהי', גדול או קטן, כאשר עושים אותו שליח, אפי' שהמשלח לא חושד בו, והוא בטוח שהשליח יקיים את שליחותו, מכל-מקום הוא לומד מעשה רב ממה רבינו ומודיע — עשיתי שליחותך. ואדרבה עליו להיות בשמחה על ההזדמנות הנוספת שניתנה לו להידמות לדרכי משה, ולהתנהג בדרך שסלל משה רבינו, ובפרט עפ"י מ"ש בתנאי' ש"כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משה רבנו", וחלק זה משפיע עליו ופועל בו בכל הענינים, כולל בענין הנ"ל.

וזהו הטעם שלאחרי החזרה מה"אוהל" חוזרים ומודיעים עוה"פ, שבהמשך לערב ר"ה וימים שלפנ"ז, הניחו את הפתקים על הציון, אשר ע"פ שו"ע, וע"פ

(4) נסמן בלקו"ש ח"ד ע' 1087.

(5) מכילתא ופרש"י יתרו יט, ח.

(6) ריש פמ"ב.

(1) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב.

(2) גיטין יו"ד, ב. וש"נ.

(3) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

דינא דמלכותא, זהו רשותו של נשיא דורנו, ובוודאי ש"מה להלן עומד ומשמש" ומתפלל על כל הדרוש לטובת צאן מרעיתו, וכל השייך לזה, בגשמיות וברוחניות, "אף כאן כו"⁷.

ב. ויש להוסיף בזה עוד ענין — שגם אלו שמאיוזו סיבה שתהי' נתעכבו משלוח הפ"נ, והוא הגיע רק לאחר הנסיעה ל"אוהל", או שנשלח רק עכשיו, או שעדיין לא נכתב וישלח רק מחר, כולל "מחר לאחר זמן" — בודאי שנשיא דורנו כבר נותן להם את כל הברכות.

וע"ד שמצינו בנוגע לקרבנות תמיד, שענינם כמאמר חז"ל⁸ "תמיד של שחר מכפר על עבירות שבליילה, ושל בין הערבים מכפר⁹ על עבירות שנעשו ביום", והוצאות קרבן התמיד היו מהשקלים שבלשכה בביהמ"ק, "משיגיע ר"ח ניסן אין מקריבין קרבנות ציבור אלא מתרומה חדשה"¹⁰, שבאם הי' מישהו ששקליו לא הספיקו להגיע בר"ח ניסן, או שמאיוזה סיבה שתהי' עדיין לא תרם, אומרת הגמ' ש"תורמים על העתיד לגבות"¹¹, וכשמקריבים בפעם הראשונה, תמיד של שחר של יום ר"ח ניסן, ההקרבה היא גם עבורם.

ועד"ז בנדוד"ד, אלו שעדיין לא הגיעו הפדיונות שלהם — שנשיא דורנו נותן להם את כל הברכות, ובוודאי שהוא יודע מה שהם יכתבו, במכ"ש וק"ו מזה שעוד קודם שעלה למרום הוא ידע ענינים כאלו, ועאכו"כ לאחר שעלה למרום.

ג. כאן המקום, להביע תודה, לכל אלו שיחד עם הפדיונות, או בפני עצמו, שלחו איחולי ברכה לבכיים.

וכפי שעל כאו"א ללמוד מזה שאדם הראשון הי' כפוי טובה¹², שעליו להתנהג להיפך, ולהיות מכיר תודה, שהרי "לפיכך נברא אדם (הראשון) יחיד"¹³, ללמדך שכאו"א הוא בדוגמת אדם הראשון, ולכן כל אחד צריך להיות בשמחה מכל הענינים שמסופר בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ אודות הנהגת אדם הראשון, כי הם מלמדים את האדם הוראה — "ליישר הדעות".

ולכן מנצלים את ההזדמנות, להיות מכיר תודה, ולהודות לכאו"א על כל הברכות, ובלשון התורה: כל המבורך מתברך בברכתו של הקב"ה¹⁴, שתוספתו מרובה על העיקר¹⁵.

ובבקשה שכל מי שיכול לפרסם את הדברים, אפי' לאחד שספק אם בכלל כתב מכתב, להודיע לו הנ"ל.

(11) כתובות קח, א. רמב"ם שם פ"ג ה"ט.

(12) ראה פרש"י בראשית ג, יב.

(13) סנהדרין לו, סע"א — במשנה.

(14) ראה סוטה לח, ב.

(15) ב"ר פס"א, ד.

(7) סוטה יג, ב.

(8) במדב"ר פי"ט, כא. וש"נ.

(9) כפרה וניקוי לגמרי "מרוצה וחביב לפניו ית' כקודם החטא" (אגה"ת פ"ב).

(10) ר"ה ז, סע"א. רמב"ם ה"ל שקלים פ"ד הי"א.

ויש להוסיף במעלת אישור המכתבים ונתנית התודה ברבים במקום קדוש, כי [נוסף ע"ז שכאשר שולחים אין יודעים מתי יגיע, הרי עוד זאת] יש לזה העילוי דמקום קדוש "בית שמגדלים בו תורה", "בית שמגדלים בו תפלה"¹⁶ ו"בית שמגדלים בו גמ"ח" (שעושים בו עניני צדקה), ובפרט במקום שבו התפלל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ולמד ועשה עניני צדקה וחסד.

ד. האמור לעיל בענין ההוספה (תוספתו של הקב"ה) מודגש בענין השנה — שנת העיבור, שבה יש הוספה במספר הימים יותר משנת החמה. ועד"ז החדש שהוא "חודש שלם", שלושים יום¹⁷, שזה יותר מהמספר הטבעי של ימי חודש הלכנה (שהוא כ"ט ימים).

ומשנת העיבור לומדים על גודל מעלתו של כל יהודי: א) בשנת הלכנה חסר י"א יום, ואעפ"כ מוסיפים בשנת העיבור ל' יום עבור כמה שנים, ומכאן לומדים על גודל כוחו של היהודי שהוא יכול להשלים לא רק מה שחיסר בשנה החולפת, אלא גם מלפני כמה שנים.

ב) מיעוט הלכנה נעשה ע"י הקב"ה (ובפרט שאי"ז רק "חוקה", אלא יש בזה טעם, כי הלכנה קיטרגה), ואעפ"כ בכוחו של היהודי לתקן זאת, מכאן שבכוחו של היהודי לתקן ולעשות "תשובה", לא רק כל¹⁸ מה שהוא לא עשה בשלימות, או שלא עשה כלל, אלא גם מה שהשני לא עשה.

ה. ויה"ר שבקרוב ממש נזכה לגאולה האמיתית והשלימה, ואז יהי "אור הלכנה כאור החמה"¹⁹, מאחר שלעתיד-לבוא "נקבה תסובב גבר"²⁰, כי היא תהי' למעלה ממנו, ועד"ז אור הלכנה (נקבה) יהי' כאור החמה (גבר).

ועפ"ז יש לבאר הלשון "עינינו מאירות כשמש וכירח", דלכאורה: (א) באם יש אור השמש, במה נחשב לגביו אור הלכנה? ועוד (ב) היתכן שלכנה תהי' לאחרי (ובהוספה על) שמש? אלא מכיון שתכלית השלימות היא ש"נקבה תסובב גבר", וזה בא אחרי שיש עכשיו מעין זה, וזהו שלאחרי המלה שמש באה המלה לכנה, כמבואר בחסידות²¹.

ו. ויה"ר שמהשלימות דשנת העיבור נזכה לשלימות האמיתית בגאולה האמיתית והשלימה, מיד ממש, ואז יומשכו כל הענינים ממקורם

נשיא דורנו "ניטא קיין פארפאלן" (לעולם לא אבור) — "היום יום" י"ד אייר, פסח שני.
 (19) ישע"י ל, כו.
 (20) ירמ"י לא, כא.
 (21) ראה או"ת להה"מ פד, ד. מאמרי אדה"ז על מארז"ל ע' תס ואילך. אוה"ת דרושים לר"ה ע' א"ת ואילך. ועוד.

(16) מגילה כז, רע"א.
 (17) כידוע השק"ט בענין חודש העיבור, האם הוא ל' יום או כ"ט ימים, ונפסק להלכה שהוא "שלושים יום" (רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ח ה"ה וראה "פירוש שם פ"ד ה"א). טור או"ח סתכ"ח).
 (18) כמאמר חז"ל (רמב"ם הל' תשובה ספ"ג) "אין לך דבר העומד בפני התשובה", ובלשונו של

ושרשם בגלוי כאן למטה, לא רק "בכסה ליום חגיגנו"²² (שהענינים שבר"ה הם בכסה (בהעלם), מתגלים) בחג הסוכות, אלא מיד ממש.

והולכים ומוסיפים בעילוי אחר עילוי, "ילכו מחיל אל חיל"²³, בעבודת כל יומא ויומא, בהמשך הימים דעשרת ימי תשובה, ובערב יום הכיפורים, ולמחרת יום הכיפורים (הנקרא "בשם השם"²⁴), ובר' ימים שבין יום הכיפורים לחג הסוכות (שהם כנגד ד' אותיות דשם הוי' דלעילא, שלעילא גם מדרגת "לפני ה'" שביום הכיפורים²⁵), ובימי חג הסוכות, עד שמיני עצרת ושמחת תורה.

ועוד והוא העיקר: כן תהי' לנו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁶, "וכספם וזהבם אתם"²⁷, "וארו עם ענני שמיא"²⁸, לארץ הקודש (כפי שהיא באופן ד"ר רחוב ה' אלקיך את גבולך"²⁹), ולירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש ולקדש הקדשים.

תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב, "ושמחת עולם על ראשם"³⁰.

ז. [הגבאי הכריז ע"ד כינוסי "הקהל", ואח"כ הוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א ואמר:]

זהו נותן את האפשרות, לעורר עוד הפעם, שימשיכו לעסוק בבניית בנינים חדשים גם בשנה זו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, ע"ד המדובר בעניני "הקהל" ו"תְּשֻׁמַח" ו"תְּשֻׁמַח" שיש להמשיך בזה גם בשנה זו, ועאכו"כ בנוגע לעניני בני'.

וכל המקדים הרי זה משובח, וכל הזרזי הרי זה משובח, וכל המרבה הרי זה משובח.

וזה ימהר את בנין בית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"³¹, שירד למטה, ויתלבש בירושלים של מטה, ויראה לעניני בשר, כנאמר "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", תיכף ומיד ממש.

27 ישעי' ס, ט.
28 דניאל ז, יג.
29 שופטים יט, ח.
30 ישעי' לה, יו"ד. נא, יא.
31 בשלח טו, יז.

22 תהלים פא, ד.
23 שם פד, ח.
24 ראה כש"ט הוספות סק"י. וש"נ.
25 ראה סה"מ תשי"א ע' 42. לקו"ש חי"ט
ע' 564. וש"נ.
26 בא יו"ד, ט.